

dertil bör være så let, som hr. Høgsbro foreslår, ti ægtefolk har godt af at vide, at de skal komme ud af det med hinanden, og at de ikke kan klare enhver indbyrdes vanskelighed ved bodeling. Skulde jeg — skønt ikke retskyndig — foreslå noget, vilde dette blive, at tilladelse til bodeling kun kunde fås, hvis enten en bægge ægtefæller var enige om at ønske det, eller den, der ønskede det, kunde bevise, at den anden ødede pengene eller på anden måde handlede uforsvarligt med deres fælleseje. Stilles der ikke slige indskrænkninger, vil den ene ægtefælle jo altid kunne true den anden med bodeling, såsnart der kommer en kurre paa tråden. Ved en mindre let adgang til bodeling hindres jo også det misbrng, hr. Høgsbro har for øje, at den uformuende ægtefælle, der havde giftet sig med en formuende, dagen efter vielsen skulde begære bodeling for at komme i besiddelse af halvdelen af den andens formue.

Hvad i det hele bodeling angår, da synes det mig, der må findes en retfærdigere form end den, der nu er gældende i Sverige. I følge den deles jo alt, hvad der ikke ifølge ægtepakt eller særlig lov er særeje, lige, og hver af ægtefællerne får rådighed såvel over sin halvdel af fællesformuen som over sit eget erhverv. Men derved fremkommer aldeles den samme uretfærdighed overfor hustruen som ved særeje - principet, idet hustruens erhvervsævne — sålænge samlivet varer — er optaget i det fælles hjem og også kommer manden til gode, mens mandens erhvervsævne, der repræsenterer rede penge, efter bodelingen er uafhængig af hjemmet. For at retfærdigheden kunde ske fyldest, måtte der altså træffes en bestemmelse, hvorved hustruen — som erstatning for, at hun giver afkald på frugt bargørelse af sin erhvervsævne til fordel for det fælles hjem — fik ejendomsret og rådighed over en del af mandens erhverv, hvilket vel at mærke ikke er det samme som at manden skal svare »det nødtørftige« til familjens underhold. Fandtes ikke en sådan bestemmelse, vilde manden jo i de forhold, hvor ingen formue fandtes, men familjen levede af hans erhverv, gøre klogest i — hvis adgang til bodeling var så let som af hr. Høgsbro foreslået — snarest mulig at kræve bodeling for at blive enerådende over det eneste, der var at råde over: hans erhverv.

Såvidt jeg kan forstå, er det hr. Høgsbros mening, at de-